

Punt de vista

Jordi Roglà
Director de Càritas Barcelona

Càritas, davant de les retallades socials

Càritas de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa ha fet públic recentment un comunicat on fa una profunda reflexió sobre la situació actual, arran de les anunciades retallades socials que el Govern espanyol i, també, el de la Generalitat i els governs locals, preveuen adoptar per tal de contrarestar els efectes de la crisi. El trobareu a www.caritasbcn.org.

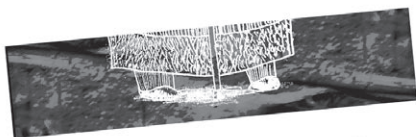
Aquesta reflexió té com a objectiu donar a conèixer a la societat el que Càritas descobreix en el seu fer diari. I ho fa especialment ara, en el moment que els governs s'afanyen a aplicar la tisora sobre el que haurien de ser uns diners intocables: els que es destinen a les pensions de jubilació, a l'ajuda familiar i a l'ajuda a la dependència, a les ajudes al desenvolupament en els països empobrits...

Càritas no pot, ni vol, callar davant del patiment que l'actual situació de manca de treball, de pèrdua de l'habitatge per impagament, o la manca d'ingressos per atendre les necessitats més bàsiques de la família genera en les persones quan ho viuen de manera continuada.

En els dos darrers anys, 2008 i 2009, les Càritas catalanes i les d'arreu de l'Espanya han vist com anava en augment el nombre de persones que demanaven ajut per atendre necessitats bàsiques. La crisi, els efectes de la qual ja es varen començar a sentir amb intensitat l'any 2008, va adquirir el 2009 més duresa, sobretot entre persones i col·lectius que ja es trobaven en una situació d'equilibri precari en l'anterior etapa de bonança econòmica. Quan l'economia anava bé i els índexs d'atur no arribaven al 10%, aquestes persones se'n sortien, però, molt just. Ara no tenen sortida.

En els dos darrers anys, l'augment creixent de la demanda ha arribat a les parròquies, als arxiprestats, a les Càritas diocesanes i, lògicament, als serveis socials dels municipis. Moltes persones i entitats privades i públiques s'han bolcat en l'ajuda als altres. Aquesta també és una constatació que fem des de Càritas. Les parròquies, els mossens, els equips de Càritas parroquials i arxiprestats han fet i continuen fent una tasca importantíssima d'acolliment i d'atendre, encara amb més intensitat, les necessitats bàsiques de milers de persones, en coordinació amb Càritas, amb els ajuntaments dels pobles i ciutats i amb el suport d'empreses locals, del Banc d'Aliments i l'ajuda econòmica a partir d'un pressupost extraordinari de Càritas. Aquesta coordinació és absolutament imprescindible en els moments actuals en què els recursos no són sobrers i les necessitats, en canvi, moltes.

Però ara, en els primers mesos de 2010, assistim des de Càritas a un nou procés que ens alarma: el deteriorament de l'estat d'ànim de moltes de les persones que demanen ajuda. I en algunes ocasions, fet gravíssim, va acompanyada de la pèrdua de l'esperança. És en aquest punt quan Càritas creu que la societat ha de saber què està passant i de quina manera els efectes de la crisi estan influïent en la vida de les persones, en les relacions familiars, en els joves amb poques oportunitats. Cal estar ben atents i trobar la manera que les persones puguin recuperar l'esperança, perquè això és bàsic en el seu procés de recuperació. Des de Càritas seguirem fent tot el possible però cal que els Governos trobin la manera de donar resposta als problemes socials, especialment dels sectors en condicions més fràgils. És una responsabilitat que han d'assumir i el seu deure.

V. J. A. 1001

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

L'home de 115 anys

Un diari, del mes de febrer d'enguany, publicava aquesta curiosa notícia: «David Pur, un israelià que va néixer a l'Iran, fa 115 anys, és l'home més vell del món. El secret de la seva longevitat: "No perdre l'optimisme ni lliurar-se a l'angoixa."»

David viu en una residència d'ancians. Hi veu molt poc, però, com que té molta memòria, resa les pregàries jueves. Explica acudits als seus familiars, que cada dia el visiten. Diu que «el principal és no perdre l'optimisme». Ha passat molts tràngols. Fou molt dura la mort de la seva estimada esposa als cinquanta anys. També va enterrar sis fills. Afirma «que no s'ha de permetre que l'amargor s'apoderi de nosaltres. Ni s'ha d'envejar». Fa aquest savi advertiment: «Alerta, noi! La gelosia porta moltes malalties i, al final, maten. No cal afanyar-se tota la vida per adquirir una casa més gran i un cotxe millor. Ens hem d'acontentar amb el que hi ha.»

David és un home excepcional: parla sis idiomes, va fumar fins als 110 anys i cada dia, a l'hora de l'esmorzar, beu un xic d'aiguarent i menja fruits secs. I encara escolta la ràdio i mira la televisió. El seu fill, de 70 anys, parla així del seu progenitor: «El meu pare, al

final, ho resol tot amb un somriure. Prou voldria ser com ell. Mentre que ell és positiu i anima tothom, jo porto anys amb antidepressius.»

La notícia crida l'atenció, per moltes raons i perquè de 115 anys no en moren gaires. No obstant això, les qualitats de David edifiquen: prega cada dia, somriu molt, manté l'optimisme, tem l'amargor, s'allunya de l'enveja, domina la gelosia, no veu necessària una vida accelerada... La notícia —sàpiguen els fumadors que no és una recepta— és que el nostre home va fumar fins als 110 anys!

Les actituds i pràctiques d'aquest jueu poden estimular a viure sanament. Sanitat física i moral. L'estil d'aquest ancià recorda els llibres de saviesa de l'Antic Testament. Les seves maneres es poden enlairar en virtuts. Només cal llegir el Sermó de la Muntanya, per trobar les raons d'una vida plena. Vida més sana que la del que assoleix 110 anys. Que el seguiment del Mestre, bo i humil, ens faci créixer en l'estil evangèlic. Jesús és la Vida. Visquem com Ell. Amb molta paciència i amb el realisme que no impedeix somriure davant les petiteses de l'existència humana.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

De viatge (i prou)

No hi ha res de pitjor per a l'estabilitat d'un vaixell que la mala disposició de la càrrega. Un dels mals del nostre temps, entre nosaltres, és el desgavell en l'àmbit educatiu. No fa gaire, la cosa estava ben clara: el fill petit s'estava a casa i hi rebia les primeres normes d'educació. Després anava al col·legi i hi iniciava l'aprenentatge escolar. A l'església més propera s'instruïa en la fe. A aquests tres vectors s'hi afegia la vida de carrer, que, ben canalitzada, constituïa el darrer i potser més influent paràmetre educatiu (d'aquí les fundacions educadores de sants com Felip Neri o Joan Bosco, o les intuïcions de Baden Powell, fundador de l'escoltisme).

El nostre món ha canviat i no és possible suprimir les guarderies, els ensenyaments extraescolars d'esports, les llengües o les manualitats. D'altra banda, el carrer no és apte per al joc i aquest ha estat substituït pels esports competitiu. Queda temps per a l'educació familiar i per a la religiosa dins de la família? Un dels moments, potser l'únic, són les vacances. Des dels que es traslladen amb cotxe, potser amb caravana, fins als que ho fan amb transport públic. Hi ha tres coses importants a l'hora de projectar: l'itinerari, els llocs a visitar i l'allotjament. Escric això pensant en els pares que projecten preocupant-se pels més joves. El traçat ha de tenir bones dosis de novetat. Anar cada any al mateix lloc, sense moure's, converteix les vacances en un balneari espiritual molt avorrit. Però pensar únicament en els parcs estil Disney, tot i que siguin molt atractius, és desapropiar l'ocasió que els nois rebin l'educació que es mereixen. Moure's, si les possibilitats econòmiques ho permeten, obre horitzons i prepara per tenir adults amb una mentalitat oberta a les diferents maneres de ser, de viure i de parlar. Però preparar els llocs a visitar és molt important. Un factor molt important, si es tracta de llocs amb significat religiós, és la trobada amb algú amb qui es pot tenir un tracte personal. Un lloc sorprenent com Taizé, pot resultar inútil, si hi anem i hi romanem, fixant-nos únicament en les cues llargues per rebre l'aliment i com el consumeixen. N'hi ha que van a Terra Santa, i que sovint només pugen i baixen de l'autocar sentint les explicacions que un guia dicta de memòria. Cosa ben diferent és qui se separa del grup i parla amb el franciscà que és allà, precisament, per acollir-lo cristianament. Fins i tot a Roma o Compostella és convenient tenir-hi contactes personals. A França, tenim la facilitat, a molts llocs, de contactar amb joventut de casa o en altres, amb monges benedictines la missió específica de les quals és acollir. En són exemples la *sainte baume*, a prop de Marsella, record de la Magdalena, i el *Sacre Coeur*, de París. Sempre podem preparar-hi l'estada recurrent a la pregària, ho sé per experiència. Demano a Déu que siguem acollits, com jo ho faig amb els desconeguts que es presenten a casa meua o a alguna de les esglésies que tinc assignades. Les sorpreses fan inoblidable la visita.

No hem d'oblidar que la convivència familiar quan viatgem és molt més estreta que la que gaudim a casa i la bona coexistència ja és molt important en l'àmbit educatiu.